

— Вася, обичамъ те безумно. Но, живота не е само любовъ. Само когато си при менъ се чувствавамъ щастливъ. Но колко по щастливъ бихъ билъ, ако можехъ да намѣря сега малко пари.

Тя го погълна съ очи.

— Азъ мога да ти помогна.

— Боже мой, колко зле е подреденъ свѣта. Сега, когато трѣбва да ти говоря само за любовъ...

— Успокой се, милий, за менъ е важно че ме обичашъ. Хиляда стигатъ ли ти?

— Двайсетъ хиляди, Вася.

Сърдцето на селската учителка се сви. Невидимъ щикъ се впи въ гърдитъ ѝ, и го докосна съ острия си връхъ. Всичкитъ ѝ пари бѣха толкова.

Гръмотресовъ видѣ че тя се колебае. Притисна я въ прегръдкитъ си.

— Вася, азъ тѣй много те обичамъ.

Тя поиска да го помоли по-малко да вземе сега. Но той впи устни въ нейнитъ и не ѝ позволи да проговори. И после:

— Обожавамъ те, Вася!

Тя се съгласи.

На другия день той замина съ пълни джебове и разви голѣма дейность.

Но... срещи, черпни, вечери, всѣки приятель костуваше скжпо. Паритъ изчезнаха като загубена любовъ. А приятели съ тежестъ още не бѣше придобилъ.

— Взе да ми се струва, че е невъзможно по тоя начинъ да се успѣе — оплака се единъ день той.